

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XIV. Peculiaribus favoribus ac gratiis D. Deus famulæ suæ Joannæ
gratum se exhibet, pro multiplici ejus perpeessione: eamque per hoc
excitat ad patiendum & exorandum ultra pro peccatoribus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

CAPUT XIV.

Peculiaribus favoribus ac gratis D. DEUS famula sua Ioanna gratum se exhibet, pro multiplici ejus perpessione: eamque per hoc excitat ad patiendum & exorandum ultra pro peccatoribus.

OLIM DEUS populum suum per os Moysis Deut. 7. v. 6. allocutus ita inquit: Elegit te Dominus DEUS tuus, ut sis ei populus peculiaris, ex omnibus populis, qui sunt super terram, eò quòd dilexerit vos Dominus. Et D. Petrus ait: Vos estis genus electum, Regale Sacerdotium, gens sancta & populus acquisitionis. Nusquam DEUS tam amabiliter suaviterque populum suum alloqui iussit. Ita est, inquit Anselmus Laudunensis. Quia namque DEUS legem certaque præcepta populo suo tradere voluit, quæ citra molestiam, laborem doloremque impleri haud possent, blandis hisce suavisque verbis eorum sibi devincire voluntates eisque animos addere voluit. Prorsus idem ipsum usurpavit Divina Majestas circa sponsam suam. Patiebatur illa per id tempus dolores incredibili copia, quippe quæ partim ex cruenta sui diverberatione, partim vario ac multiplici poenitentia genere toto corpore vulneribus esset obsita. Porro è vulneribus tetrum nascebatur carcinoma, *Aspice hæc tantoque contagio putrescebant* *statutana* *omnia*

Tt 2

**

*Quid operetur in-
spectus In-
fernus ac
pæna Pur-
gatorii.*

*Si quam-
plurimi
descendant
in Infer-
num vi-
ventes!
non descen-
derent mo-
rientes.*

tiendum sanè ad finem istum præcunctis aliis est plurimum efficax. Rex Bogaris, ut memorat Baronius vidit olim pictum in linteo, quod ei D. Methodius monstrabat infernum, eoque aspectu permotus est tantopere, ut Regnum suum desereret, seque in vastam horridamque solitudinem reciperet. Poterat hoc pictus operari infernus, quid non ageret verus? Porro quid ille quantumque possit discere licet ab illo Monacho Drithelmo dicto, qui ubi loca inferorum inspexisset, flagris corpus dilaniabat, nudam cutem assidue terens ilicio, nudum se in lacus gelu adstrictos immergebat, nonnunquam per arduos transibat clibanos; & si quando interrogaretur, quid tam immania horribiliaque tormenta & cruciatus perferre queat? Respondebat: Majora vidi. Et quid sunt hæc ad illa? Idem prorsus Venerabili Matri nostræ, Sor. Joannæ evenit, postquam namque incredibiles Inferni ac Purgatorii cruciatus inspexit, horribiles de se sponsa Christi exigebat poenas. Cum ergo ejus Consores sciscitarentur, quomodo possibile esset, in tanta effœri corporis debilitate, ac senio tam acrem agere poenitentiam? Respondebat illis. Ah Sorores meæ! putatis hæc hoc multum esse? Sanè haud putaretis, si profundè in animum demitteretis, quæ tolerantur, non jam dico in Inferno, sed vel solo Purgatorio.

*ante oculos
patientem
Joannam
cadaveris
magis quā
hominis
formā.*

omnia ejus vulnera, ut mera essent vermium domicilia, iidemque Joannam totam undique eroderent, perinde ac si Sceleton cadaverque esset. Cicatrices etiam, quas ab impressis antè prælatisque manibus, pedibus ac latere vulneribus retinuerat, erant ei nunc acerbiores, majoreque sensu doloris sævientes, quā antehac ipsamet vulnera, & etiam spinea fuerat coronatio. Ad hæc à Tartareis spiritibus assiduò Joanna excruciabatur, ita ut prorsus doloribus Inferni esset circumdata. Ubi jam est mortalium quiscquam, tam forti tam invicto præditus animo, ut isthæc omnia perferre queat? Ferebat tamen Christi famula omnes has pœnas ac molestias, quantumlibet adeò debilis ægra fractaque in tantum deficeret, ut ejus caro tota consumpta videretur, totumque corpus solis ossibus ac pelle constaret. Posset quis dicere, ossa tamen ejus nullos perferre dolores; imò hæc maximos omnium patiebantur. Sciscitabatur quandoque Joannam ejus Conscientiæ arbiter, dicens: Mater, quānam se res habet in patiendō? Pater, respondit illa singulari mansuetudine ac modestiā, Nihil omnino habeo in toto corpore, quod non gravibus ultra modum doloribus sit oblitum. Multoties ossa mihi ipsa franguntur, suisque compagibus emoveantur; DEO tamen ac Domino sint grates, quod plūs quā omnia tormenta sentiam, cum vita dolores mihi simul deficere. Overè patientem, constantem infractum-

*Ossa ei etiam
franguntur, ipsa
tamen
dolet sibi
dolores cum
vita deficere.*

que animum! Nihilominus cum Benignissimus DEUS cerneret ad tam acerbos dolores perferendos humanas vires nimis tenues imbecillesque esse, sine peculiari gratia & auxilio Divino; enormes illas ac multiplices perpersiones quas eo tempore charissima sponsa ejus tolerabat, gratas acceptasque sibi esse testari constituit, & quidem ostensione gratiæ ac favoris omnium amicissimi. Quanquam mihi incertum est, an Divina ejus complacentia gratique animi testificatio, quam pro fidei servitio sponsæ suæ demonstravit, gratiarum summa fuerit. Licet videamus militem maximæ favoris loco ducere, cum à Duce fortia sua facta grato agnoscuntur animo.

Dum aliquando ambo nostri mutuò desponsi amantes, more suo simul colloquia miscant, dicit Sor. Joanna Divino sponso suo: „Mi Rex, mi DEUS, mi Domine, admiror equidem, ac rubore suffundor, dum contempler quā ratione Divina tua Majestas mecum agit, cum tua suprema Majestas sit quæ sit, & ego è contra sim tam vilis creatura. Jam planè agnosco, quod quò quis est Divinior, eò sit & gratior humanior atque affabilior. Concederet sanè ut grata essem; tunc aliqua saltem ex parte possem forsitan amoris tuo vicem reddere. Amat amans cum se amari sentit. Quo pacto autem tua Majestas inducit in animum, meam execrabilem ingratitudinem, tam excellenti amore remunerari, cum,

Christus
Joannam
quorū se-
raphino-
rum fa-
cit.

cum, ut dixi, tam ingrata imme-
morque sim beneficiorum. O
sponse animæ meæ! O si essem ego
ardens Seraphinus, quò puro vi-
cissim amore, amor, quem mihi
exhibes, atque gratia quibus me
cumulas, rependi possent! Quid?
Respondet illi Dominus. Velles
tu Seraphin esse? Joanna mea,
plus tu mihi es, quàm Seraphinus.
Adverte sis. Quis pro me Sera-
phinorum id egit, quod tu egisti?
Tu perpessa es & etiamnum pate-
ris intolerabiles cruciatus, tu à te-
neris annis inter afflictiones edu-
cata adolevisti, tu mundi volup-
tates spreveristi, teque Cruci meæ
cordialiter maritali, tu vestigia
passionis meæ sectata es, tu me
semper intime dilexisti & adhuc-
dum amas præcellenti amore, tu
omnia opera tua ad honorem
meum dirigis, plusque quàm ip-
sam mortem sentis offensas meas,
tu mei gratia desiderasti pauper
ac inops effici, despectuique ha-
beri. Quis jam è Seraphicis est
spiritibus, qui mei gratia tot ac
tanta egit tulitque? Tu Joanna
mea pro me omnia ista, & multò
adhuc plura fecisti. Tu sublevas
me in pressuris meis, solaris me in
doloribus meis, comes mihi es
dum alii à me discedunt, seque-
ris me cum alii me deserunt, amas
me dum alii oderunt, atque aver-
santur, tu me placas cum alii of-
fendunt. Tu mihi delictum es ac
requies, quando peccatores crux
mihi sunt & afflictio. Denique
plus tibi obstringor debeoque

quàm cuiquam Seraphinorum,
ideoque magis ego te diligo quàm
ullum Seraphinorum. O amator
DEUS! Prò quantum deperis Do-
mine nos mortales! Plus tibi de-
beo præ Seraphinorum ullo, inquit
Majestas tua ad mulierculam u-
nam? Ita prorsus, ait mellifluus
Bernardus ep. 42. quandoquidem
quod pœnas molestiasque attinet,
non potuerunt Angeli tam præcel-
lentem demonstrare amorem, quàm
homines fecerunt.

Homo pa-
tiens pro
DEO ma-
gis amatur
ab eo quàm
Seraphi-
norum
quisquam.

In die Divæ & Gloriosæ Annæ
Matris sanctissimæ Virginis ac DEI
Parentis MARIE, cum Ancilla
D. manè in Choro versaretur, suo-
que more Sacrum audire vellet, vi-
dit quod Christus D. ex uno Aræ
principis latere sese prepararet, ad
celebrandam sponsæ suæ Missam,
quoddam ornatu Episcopali sacris
vestibus indutus esset, itemque
multas Angelorum Chiliades, mag-
noque numero Sanctos ad servien-
dum adesse præsentis. Erant or-
namenta illa supra modum pretio-
sa, aureis floribus magnifice inter-
texta, plurimisque gemmis ac la-
pidibus pretiosis distincta, quo-
rum gratissimus fulgor stellarum
lucem longè vincebat. Sumpto er-
go Episcopali indumentorum
apparatu, orsum est sacrum Mis-
sæ Officium. Angeli porrò facie-
bant inter Missæ solennia dulcissi-
mam ac prorsus Cœlestem musi-
cam, sic ut cor sponsæ totaliter in-
undaretur, potentiaque animæ e-
jus altissimâ ecstasi in sublime abri-
peren-

perentur. Cum ad Offertorium esset ventum, summus Pontifex Christus sese convertit, tumque accedebant Angeli una cum aliis Sanctis alter post alterum, Dominus vero uni cuius benedictam suam dexteram osculandam praeiit, ac iuxta etiam sanctissimam suam benedictionem impertit. Inter hæc sponsa Joanna tota altissime immersa atque abrepta erat in aspectu Cœlestis illius spectaculi, cupiebatque impense proficiscens à benedictione Cœlesti gratia honorisque fieri particeps. Ut igitur Christus fidelis sponsæ suæ desiderio velificaret, in pulcherrima nitidissimaque supraque Solis jubar refulgente nube ab altari movens, sensim magna cum Majestate Cœlestique pompa in Angelorum Sanctorumque suorum comitatu ad Sponsam suam accedebat, dum interim gratissima Cœlestis personaret symphonia. Ut venientem ad se Sor. Joanna contempnit Dominum, libenter se subduxisset, jamque se aliquantum retraxerat; at verò Dominus fiebat ei propior, unde gemini Patres Divi Dominicus & Franciscus, eam perstare jubent, ajuntque „Filia, „ne recesseris, sed summa demissione gratiam DEI excipe. Ad hæc mandata continuo stetit gradum Joanna, ut olim Sol ad Josue præceptum, summamque cum reverentia in genua se demisit Ancilla Domini. Ubi igitur eo situ se locavit, advenit Christus, suavissimeque intra ejus brachia illapsus, ait: „Filia mea Joanna cur retrocedis

meque fugis? Sciendum sanè tibi est, te à me tantopere amari, ut, si necesse foret, iterum pro te morerer. Et quantumvis id per magnum sit, esset tamen amoris meo modicum & exile, dum conspicio te incessanter tanta patientia pro me pati, ut summam ego inde voluptatem percipiam. Hæc effatus videri Christus desinit. Sponsa verò ejus Joanna remansit, parte quidem una confusa ruboreque suffusa, altera verò præ nimia liquidissima dulcedinis exundantia gemini emanabant ex oculis rivuli, ardebatque tanto cor ejus patiendi desiderio, ut extra Crucem nullam reperiret quietem, nullum sinè dolore anhelitum duceret, sinè morte denique vivere non posset.

Ardens iste & exaltans desiderii patiendi ignis continuatâ Christi sufflatione identidem magis magisque gliscebatur, & adeò quidem, ut quò plus ad patiendum suppeteret, eò ampliores Divino sponso suo referret gratias. Alio quodam tempore apparuit Sponsæ suæ Dominus in specie cujuspiam eximia oris venustate Adolescentis cum Cruce super humeros. Quid porrò hic eveniret recenset ipsamet sequentibus verbis vitæ suæ „Filia mea, sponsa mea, ab hoc tempore constituo te hæredem thesaurorum meæ Crucis. Cumque amantissime mihi blanditus, meque complexus fuisset ultra ait: Diebus hisce rem mihi cum primis gratam præstitisti. Tu satagis magnumque adhibes conatum, ut mihi gaudium

DEUS illi
denno
commen-
dat Ecce-
sum & ob
eius pecca-
ta in gemitu
est.

ac voluptatem crees. Sciendum ti-
bi est, quod eo opere quod abste-
diebus istis perfectum est, aeterno
Patri meo tantopere complacue-
ris, ut is citra ullam tergiversatio-
nem sit facturus, quodeunque in
meo nomine ab eo postulaveris.
Petemodò audacter; quoniam to-
tus is promptus est impartiri tibi
quicquid libuerit. His ita percep-
tis accessi cum fiducia ad pedes
inexhaustæ illius Bonitatis, licet
non absque rubore, eò quod il-
lum offenderim, peccandoque la-
cessiverim. Dum itaque veniam
oro meis omniumque peccato-
rum sceleribus, audiui eum mihi
dicentem. Jam ego tibi indulsi.
Nusquam ego tibi deero, quan-
doquidem tam seriò suscepisti ne-
gotium pro peccatoribus atque
Ecclesia mea patiendi & exoran-
di. Denuò tibi commendo Ec-
clesiam, ut ejus commiseratione
tangaris, quippe quæ nunc gravi
scelerum pondere premitur. Et
post hæc præ vehementi dolore
cordis intrinsecus profundum è
pectore duxit suspirium, suâ me
benedictione communiit, atque
summa in tristitia dereliquit. Do-
minus sit benedictus! Talem nos
inferimus ei dolorem ac pressu-
ram, talique pacto irritant pecca-
ta nostra innatam ipsius mansue-
tudinem. O juste ac misericors
Domine, quot edidisti gemitus ac
suspiria super multa ingratitude
ac malitia mea! Hactenus locuta
est Altissimi Sponsa, nobisque de-
claravit discretis, patheticis, inge-
nuisque verbis gratias, quas pro

multiplici perpeffione à DEO est
consecuta.

Pari modo alia vice illi evenit,
prout suis ipsamet sequentibus ver-
bis in vita sua enarrat num. 188.
Præterlapsis diebus, dum Chri-
stum Crucifixum intueor, to-
tosque amnes sacri ejus sanguinis
profluentes deorsum ruere cerno,
sanctissimos pedes ejus complexa
capio eos oculorum meorum riga-
re lachrymis. Videbatur mihi, uti
& reverà est, quod scelera mea
Majestatem suam in ea Cruce tam
dire maleque tractarint, & con-
fauciaverint, ajoque illi, Mi DEUS
ae Domine, hinc ego non con-
surgam donec mea mihi & omni-
bus peccatoribus malefacta & cri-
mina dimittas, quamvis nemo eo-
rum te sic ut ego offenderit: Si-
quidem omnes Orbis calamitates
inde profluunt, quod ego misera
creatura in terris degam. Sine, ô
Domine, cuncta me solvere, gla-
diumque ac severitatem Divinæ
Justitiæ tuæ super me venire, nam
pro universis ego solvere volo,
quandoquidem id ita promereor.
Hæc ubi dixi, audiui Christum illa
mihi verba dicentē. Surge dilecta
mea, tu enim es malagma & balsa-
mū sanandis vulneribus meis; tibi
omnes peccatores debent gratias,
quod cum iis omnibus finem non
faciam; tu quippe vindicem Justi-
tiæ meæ gladium cohibes, dum
pro multis satisfacis, per sæpeque
jam satisfacisti, plurimumque su-
stinuisti oblatione tuā, dum nimi-
um pro cunctis satisfacere cupis.
Væ diei illi, quo te amplius non
habe-

Capit To-
anna pro
omnium
peccatis
Divina Ju-
stitia satis-
facere.

*Christus D.
in Ioanna
quiescit.*

„habebunt, tunc primò te agnos-
cent, nam tu nunc renuis nosci.
„Posthæc brachia sua solvit à Cru-
ce dicens: Expande brachia cum
„alis cordis tui, illic quippe me lo-
care volo & in te quiescere, demi-
„sitque sese intra brachia mea, suos
„verò pedes super cor meum, velut
„scabellum suppedaneum reposuit.
„Tali formâ reperio Dominum
„intra me à sex diebus in ea corpo-
ris parte. Hic videmus DEUM in
terris cum ista sponsa sua egisse, pro-
ut in Cœlis agit cum Seraphinis. Il-
lic quiescit ille super alas spirituum
istorum, & hic requiescit super alas
cordis dilectæ hujus sponsæ suæ Sor.
Joannæ.

Alio quodam tempore, cum Di-
vina Majestatis virtutem atque effica-
ciam orationum suarum ei demon-
strasset, potentiùs adhuc dilectam,
sponsam suam ad patiendum, nec
non pro totius mundi peccatoribus
itemque animabus in Purgatorio
deprecandum animare ac inflam-
mare voluit. Enarrat hoc pariter
Sor. Joannæ in vita sua num. 147. se-
quentibus. „Christus D. mihi præ-
cepit, ait illa, uti Majestatem suam
„assiduè deprecem pro necessitati-
bus Regni & criminibus, quæ ad-
versus Majestatem suam Divinam
„perpetrantur, quæ multorum sunt
„malorum causa. Representavit
„is mihi mala illa in semetipso tan-
quam terribissimo Chrystallino spe-
culo, ubi vult ut omnia illa liqui-
dò intuear unà cum delictis meis.
„Cumque ego ei dicerem: Domi-
ne, cur mihi hæc monstras, cum
„ego ea avertere emendareque ne-

queam? Respondit mihi, in hoc
valebis cognoscere quòd ego te
diligam, quandoquidem ista tibi
arcana credo. Possem quidem illa
etiam alteri cuipiam concedere,
volo autem ut tu id impetres, &
hac de causa ego tibi tamdiu vi-
tam prorogavi. Jam nonnunquam
res in eo fuere, ut animus mihi
fuerit cum omnibus finem facere;
cum verò tu me oras, ut ultorem
Justitiæ meæ gladium contineam,
tunc contineo, non attentis sce-
leribus ac flagitiis, quæ adversus
me patrantur. Nuper tu id facile
notare poteras, cum videres me
Angelos meos quaquaversum di-
misisse, ut universum Orbem
terrarum plagâ pestilentie ple-
derent, tum siquidem illi con-
tinuè plagas pœnasque, eo ete-
nim tempore, quo tu me depre-
cabaris, ut veniam peccatoribus
cunctis tribuam, cumque illis pati-
entiam habeam Angelis præcepi,
ut postulatis tuis conformiter a-
gant. Multas quoque animas, quæ
ad finem usque mundi ad expiato-
rios Purgatorii rogos damnatæ e-
rant, ad preces tuas inde eduxi.
Omnes hi favores ac gratiæ faci-
unt, ut mihi plurimùm sis obstri-
cta. Quod ego tui causa sum per-
pessus, neque unquam de eo que-
stus, omne id mihi per exiguum ac
tenue visum est; eramque para-
tus, si necesse fuisset, adhuc plura
atrocioraque pati. Quoniam ve-
rò tu sine me quod sustines non
perfers, (sine meo siquidem au-
xilio impossibile tibi esset vel mini-
mum pati,) proinde expergiscere
teque

*Eidem pec-
cata homi-
num re-
presentat
& quam-
obrem.*

*Christus
Ioannæ
perit quæ
cum equi-
preces &
toleranti-
possint.*

*Lib
vita
gene
D.
scrip*

„teque anima, ac ostende posthac,
„quàm ardenti corde me deperias.
„Sataque quoque magis magisque
„pro utilitate commodoque proxi-
„mi tui pati. Tali ratione Sponsus
Cœlestis animabat atque incitabat ad
patiendum & precandum Sponsam
suam Joannam. Sed enim verò haud
immeritò quis miretur, si consideret,
cùm nos naturali propensione tam
prompti facilesque simus ad gratiam
donaque Divina postulanda, at ex
opposito doloribus tantopere adver-
semur, Venerabilem tamen hanc Vir-
ginem ad patiendum tam fuisse faci-
le, ad prius verò difficulter permove-

*Eadem ad
patiendum
semper
prompta, ad
favores Dei
gratias Dei
petendas &
acceptan-
das difficilis
& quare?*

*Librum
vniuersi le-
gendum dat
D. & ibi
scriptos ex-*

nes si pro quibus illa Dominum de-
precari consuevit ei libro vitæ inscri-
pti essent. Promisit quoque Dominus
ei, omnes hosce salutem consequu-
turos. Porroque etiam ait: Sponsa
mea quid à me peres, quod ego tibi
non concedam? Ab ea die verecunda
illa plus æquo pusillanimitas ejus ab-
scelsit, ita ut posthac animosè atque
audacter, necessitates proximorum
DEO expromeret, ac pro iis depreca-
retur, prout sequentia Capita mon-
strabunt.

CAPUT XV.

*Sor. Joannæ DEUM rogat ut ad fide-
lium animarum utilitatem denuo velis
multas Cruces, numismata & Rosaria
benedicere: enarraturque multiplex
virtus, quam DEUS eiſdem
indidit.*

A Nimæ illæ quæ DEO piâ familia-
ritate utuntur, sat scient, satque
experimento didicere, quòd quantò
crebriùs intimiusq; cum ipsiusq; Ma-
jestate agunt, tantò majora etiam
Divinus amor in eis capiat incremen-
ta, & quantò DEI amor augescit ma-
gis, tantò etiam necessitudinem illam
fidentiore evadere magis, nimirum
quia quòd major est Charitas, eo etiam
timor foras pellitur, licet alioquin
Divina Majestas meritiò timeatur.
Patuit illud in præcipuo hominum
amatore. Dum aliquando Christus in
S. Petri navicula versaretur, expavit
Apostolus magnoque timore exterritus
ait: Exi à me, quia homo peccator
sum, Domine. *Luc. 5.* Apparuit post-
hæc D. discipulis suis in littore maris
V u post

*habet omnes
pro quibus
eum roga-
verat.*

*Frequentior
cum Chri-
sto consue-
tudo fidu-
ciam &
amorem
auget.*